

Таким образом, целесообразность системы управления проектами обусловлена тем, что ее внедрение позволяет поэтапно достичь следующих показателей: сокращение расходов компании, как результат корректного отбора только необходимых проектов; сокращение расходов компании, как результат оптимальной загрузки ресурсов; сокращение расходов компании, как результат корректного прогнозирования финансовых показателей; сокращение сроков реализации проектов, как результат качественного планирования и контроля всех показателей проекта; повышение вероятности успешной реализации проекта, т.е. достижение тактических и стратегических целей.

По мнению автора, для современного предприятия наличие функционирующей системы управления проектами показывает зрелость ее развития и способность совершенствоваться.

При этом, под проектом понимают ограниченное по времени, целенаправленное изменение отдельной системы с установленными требованиями к качеству результатов, возможными рамками расхода средств и ресурсов, и специфики организации.

Управление проектами – это наиболее эффективное средство достижения результатов.

Система управления проектами - это ряд процессов и связанных с ними функций контроля, объединенных в единую целенаправленную структуру.

Целесообразность проекта – это условие соответствия проекта оправданной полезной цели, а целесообразная система – это та система управления проектами, которая позволяет:

1. Создавать, внедрять и корректировать план работы по проекту.
2. Эффективно распределять материальные и человеческие ресурсы, необходимые для реализации проекта.
3. Контролировать основные показатели темпов и качества выполнения проекта.
4. Добиваться повышения эффективности производства.
5. Устанавливать наличие взаимосвязей в работе различных проектов.
6. Учитывать достоинства и недостатки выполненной работы при планировании нового проекта.

Литература

1. Воропаев В.И. Управление проектами в современном обществе / В.И. Воропаев // Управление проектами и программами - Режим доступа: <http://grebennikon.ru/article-fPU1.html> – 2005. - №1.
2. Управление проектами: учеб. пособие для вузов / И.И. Мазур, В.Д. Шапиро, Н.Г. Ольдерогге, А.В. Полковников; под общ. ред. И.И. Мазура. – М.: Экономика, 2009. – 960 с.
3. Стэнли Э. Портни Управление проектами для "чайников" - Project Management For Dummies. — М.: «Диалектика», 2006. — 368 с.
4. Подсистемы управления проектами / С.П. Наливайченко, Е.В. Наливайченко, Е.В. Шевченко под общ. ред. С.П. Наливайченко. – Симферополь: УЭУ, 2009. – 130 с.
6. Кобиляцкий Л.С. Управління проектами: навч. посіб./ Л.С. Кобиляцький. – К.: МАУП, 2002. – 200с.
7. Строкович А.В. Управление проектами: учеб. пособие для ВУЗов. / А.В. Строкович. – Х.:НУА, 2005. – 179 с.
8. Товб А.С. Управление проектами: стандарты, методы, опыт / А.С. Товб, Г.Л. Ципес. – М.: ЗАО «Олимп-Бизнес», 2003. – 240 с.
9. Система управления проектами. – Режим доступа: <http://www.pmphelp.net/index.php?id=127>
10. Общий толковый словарь русского языка – Режим доступа: <http://tolslovar.ru>
11. Толковый словарь С.И. Ожегова, Н.Ю. Шведовой – Режим доступа: <http://www.jobtoday.com.ua/slovar/index.php>

Рецензент докт. экон. наук, профессор С.П. Наливайченко

65.012.4:[658.114+330.15]

*Асмолова І.М., магістр,
Європейський університет*

НАПРЯМКИ ВИКОРИСТАННЯ РЕСУРСІВ В УДОСКОНАЛЕННІ ДІЯЛЬНОСТІ ПРИВАТНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Стратегічною метою розвитку туризму в області є надання готельних послуг, конкурентоспроможних на міжнародному ринку, здатних максимально задовольнити готельні потреби населення, забезпечити на цій основі комплексний розвиток території області та її соціально-економічні інтереси при збереженні екологічної рівноваги та історико-культурної спадщини.

Готельна галузь набуває більшого значення для розвитку економіки та соціальної сфери в Україні, стрімко набуває розвитку та інтегрується у світову готельну індустрію. Розвиток туризму в Україні значно впливає на важливі сектори економіки і є одним з найбільш перспективних напрямів структурної перебудови економіки. Законом визначено готельні ресурси України, учасників готельної діяльності, засади, цілі та напрями регулювання в галузі, права й обов'язки суб'єктів готельної діяльності, систему забезпечення безпеки туристів: як для громадян України, так і для іноземців [5].

В Україні діє близько 5700 суб'єктів туристичної приватної діяльності. До послуг туристів: мотелі, готелі, кемпінги, туристичні бази, санаторії, курорти, будинки відпочинку [1]. Основними завданнями розвитку є підвищення частки доходів готельної галузі у макроекономічних показниках; підвищення рівня життя громадян і створення додаткових робочих місць; збільшення частки очікуваних доходів від готельної галузі у державному бюджеті; підвищення іміджу Донецької області.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що останніми роками з'являються досить масштабні роботи, в яких комплексно вирішуються питання використання ресурсів в удосконаленні діяльності приватних підприємств. Стосовно цієї теми є чимала кількість наукових робіт, як вітчизняних так і закордонних вчених. Серед сучасних наукових розробок, пов'язаних з економікою, підприємництвом, можна виділити роботи Головащенко О.В. [2], Лизаришину І.Д. [3], Федорченко В.К. [6]. Стосовно регіонального аспекту в туристичній галузі слід зазначити видатну роботу Дудкіної О.П. [4] та інших науковців.

Практична значимість проблем та об'єктивна необхідність адаптації теоретико-методологічних основ формування дослідження теоретичних аспектів, в яких комплексно вирішуються питання використання ресурсів, в удосконаленні діяльності приватних підприємств, та проблем його регулювання у приватних готелях України у світі підготовки до Євро-2012.

Ціллю статті, є комплексне вирішення питання використання ресурсів, в удосконаленні діяльності приватних підприємств, та проблем його регулювання у приватних готелях України у світі підготовки до Євро-2012.

На наш погляд, необхідно запровадити спеціальний інвестиційний режим для сприяння будівництву і реконструкції готелів та інших об'єктів туристичної сфери області, вжити заходів із залучення іноземних та національних інвесторів щодо вкладення коштів у туристичну галузь. Водночас має бути запроваджено практику інвестування з державного та місцевого бюджетів необхідної туристичної інфраструктури громадського користування: облаштування маршрутів, місць для відпочинку в лісових масивах, морського узбережжя, громадських пляжів, оглядових майданчиків, центрів туристичної інформації, інформаційних стендів на дорогах тощо.

Одним із важливих напрямів управління в готельній сфері має стати сприяння підвищенню якості послуг з одночасним поліпшенням ефективності управління роботи приватних готелів та об'єктів інфраструктури туризму. Ці результати можуть бути досягненні за умови впровадження нових технологій управління в готельний сектор Донецької області. Визначальною складовою цієї роботи є поліпшення підготовки кадрів для туристичної індустрії.

Насамперед, необхідно сформуванню систему молодіжного і дитячого туризму, зокрема через створення мережі студентських готелів, впровадження гарантованих пілг для дітей та молоді на транспорті, оновлення матеріальної бази мережі дитячих оздоровчих таборів. Це дозволить створити якісний продукт для відповідних категорій населення області, закріпитися на традиційних ринках та вийти на державний ринок дитячого відпочинку.

Особливу увагу треба приділити адекватній підтримці розвитку сільського зеленого туризму в Донецькій області, де має бути реалізоване завдання - залучення більшості населення та переважної орієнтації місцевого аграрного виробництва на обслуговування потреб туризму, відродження традиційної культури ремесел.

Для розвитку регіональних туристичних маршрутів необхідно створити філії при державних ландшафтних парках, через які проходять основні транспортні магістралі, що дають можливість забезпечити зростання туристичної привабливості Донецької області, розвиток усіх видів туризму та ефективне використання туристичного та рекреаційного потенціалу.

У межах модернізації туристичної галузі в області проводиться робота щодо створення приватного підприємства «Донеччина туристична».

У зв'язку з вищезазначеним виникає проблема: вивчення та аналізу туристичної галузі, як стрімко зростаючого механізму національної економіки; вивчення регіонального аспекту в туристичній тематиці.

Зазначимо, основним стратегічним ресурсом і чинником економічного зростання в малих приватних підприємствах є людський потенціал. Процес використання людського потенціалу в малих підприємствах уповільнюється через ситуацію, що склалася на ринку праці, низький рівень якості надання послуг та освіти, зменшення доходів та рівня особистого споживання, поширення бідності.

Насамперед, потребує розв'язання проблема збереження і зміцнення трудового потенціалу, що має велике значення для сталого соціально-економічного розвитку приватних підприємств рекреаційної зони. Саме кількісні та якісні параметри трудового потенціалу стають в умовах кризових явищ в економіці та соціальних протиріч у суспільстві основним чинником розвитку.

Слід зазначити, що природна база формування трудового потенціалу характеризується демографічними особливостями його відновлення, які виявилися в 60-х - 90-х роках минулого століття та вплинули на зниження показника народжуваності і збільшення показника смертності, скорочення тривалості життя і загальне старіння населення. Зазначені тенденції впливають на кількісно-якісний склад трудового потенціалу, продуктивність суспільної праці та її стимули, кваліфікаційний і освітньо-культурний рівень населення, вартість робочої сили і доходи населення. Економічні та соціальні проблеми спричинили безробіття, поширення нелегальної трудової діяльності, зниження національного інтелектуального та освітнього потенціалу, значне розшарування населення за рівнем доходів.

Основною метою державної регіональної політики на сучасному етапі розвитку є створення умов, що дадуть змогу як області в цілому так і містам та районам повністю реалізувати наявний потенціал, зробити максимальний внесок у національну економіку, здобути конкурентні переваги на зовнішньому ринку. З урахуванням наведеного регіональна політика повинна бути спрямована насамперед на розв'язання таких проблем:

- низької інвестиційної привабливості міст та районів області та інноваційної активності в них;
- нерозвинутої виробничої та соціальної інфраструктури;
- зростанні диспропорцій у сфері соціально-економічного розвитку міст та районів області;
- нерационального використання людського потенціалу.

Зараз в області діє Регіональна програма розвитку малого підприємництва у Донецькій області до 2015 року, структурними завданнями якої є:

формування сприятливих нормативно-правових умов для започаткування та ефективного впровадження підприємницької діяльності на основі реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності;

поліпшення економічних показників господарської діяльності суб'єктів малого підприємництва, збільшення внеску малого підприємництва у забезпечення зайнятості населення, в тому числі підвищення його активності у процесі становлення громадянського суспільства;

створення умов для розвитку добросовісної конкуренції, забезпечення рівних умов для здійснення підприємницької діяльності суб'єктами господарювання усіх форм власності;

розвиток кредитно-фінансових механізмів та впровадження нових фінансових технологій підтримки малого підприємництва;

удосконалення ресурсної підтримки суб'єктів малого підприємництва;

подальший розвиток інфраструктури підтримки підприємництва, підвищення якості та розширення спектра послуг;

розширення можливостей інформаційного забезпечення підприємств;

розвиток зовнішньоекономічних та міжрегіональних зв'язків;

створення умов для виробництва якісної та конкурентоспроможної продукції суб'єктами підприємництва, шляхом залучення інноваційних технологій;

усунення перешкод в процесі започаткування власної справи та отримання дозволів суб'єктами малого підприємництва;

розвиток системи підготовки висококваліфікованих кадрів для сфери підприємництва;

сприяння розвитку самоорганізації підприємств, консолідація діяльності органів влади і громадських об'єднань із захисту прав та інтересів малого бізнесу.

Реалізацію визначених завдань державної політики щодо підтримки малого підприємництва має забезпечити наступні кількісні параметри:

збільшення обсягів виробленої продукції (робіт, послуг) малих підприємств області до 20% в загальних обсягах продукції народногосподарського комплексу;

щорічне створення нових робочих місць у сфері підприємництва.

щорічне зростання кількості малих підприємств на 5-7%.

Виходячи з результатів дослідження, загальної частини туристичних послуг та готельного господарства, аналізу управління діяльністю приватних підприємств, які надають туристичні послуги в Донецькому регіоні, зазначимо що територія Донеччини є досить привабливим регіоном для розвитку готельного господарства, і має досить визначені рекреаційні ресурси.

Література

1. Євдокименко В.К. Регіональна політика розвитку туризму (методологія формування, практика реалізації) / В.К. Євдокименко. – Львів, 1997. – 19 с.
2. Головащенко О.В. Туризм як форма соціальної активності людини: соціально – філософський аналіз / О.В. Головащенко. – Запоріжжя, 2002. – 21 с.
3. Лизаришина І.Д. Методологія та організація економічного аналізу. – Рівне: Укр. держ. Ун – т водного господарства та природокористування / І.Д. Лизаришина.- 2004. – 163с.
4. Дудкіна О.П. Регіональні особливості розвитку рекреаційних зон (методичні та організаційно – економічні основи) / О.П. Дудкіна. – К., 1999. – 24с.
5. Закон України №1282 від 18 листопада 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. 2004. - № 13 – Ст.180.
6. Федоченко В.К. Теоретичні та методологічні засади підготовки фахівців для сфери туризму: автореф. дис...канд. пед. наук. – К.,- 27 с.

Рецензент докт. пед. наук, професор Н.В. Апатова

658.012.4:004.415

*Лосева Х.Г., аспірант,
Європейський університет*

ОЦІНКА ІНФОРМАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Формування інформаційного суспільства в Україні, повсюдне впровадження інформаційних технологій (ІТ) і інформаційних систем (ІС) у всі сфери життєдіяльності людини вимагає дослідження впливу змін, що відбуваються, у тому числі і на діяльності підприємств в нових умовах.

Проблематика інформаційної економіки досліджується у роботах зарубіжних і вітчизняних фахівців, серед яких слід згадати Іноземцева В.Л., Кастельса М., Мельника Л.Г., Нижегородцева Р., Тоффлера Е. та ін. Ними сформовано категорійний апарат інформаційної економіки, визначено основні її риси. В основному їх роботи розглядають проблеми інформаційної економіки на макрорівні.

Однак практично недослідженими залишилися проблеми макрорівня економіки, зокрема питання оцінки інформаційного потенціалу підприємства як однієї з головних рушійних сил його розвитку. Невизначена його структура, що ускладнює управління реалізацією і розвитком потенціалу підприємства, призводять до вибору неадекватних існуючим економічним умовам стратегій розвитку, особливо інноваційних [1,с.56]. Вирішення цих питань дасть можливість цілеспрямовано формувати і розвивати інформаційний потенціал підприємства, оптимізувати систему управління підприємством, знизити ступінь ризику і підвищити обґрунтованість та оперативність управлінських рішень, спрямованих на забезпечення умов тривалого стійкого розвитку.

Метою статті є розкриття сутності інформаційного потенціалу підприємства як економічної категорії, визначення його структури.

до інформаційного потенціалу підприємства відносять сукупність інформаційних ресурсів і здатностей до їх реалізації, які забезпечують умови його тривалого розвитку на основі генерації, накопичення і використання знань [2,с.37-45].

До інформаційного потенціалу підприємства слід включати інформаційні, інтелектуальні та інші нематеріальні активи, які вміщують:

- знання та досвід працівників;
- технічна документація;
- економічна інформація;
- права власності на продукцію інтелектуальної праці;
- програмне, інформаційне та інше забезпечення комп'ютерних інформаційних систем (ІС);
- наукоємні вироби та послуги, технології їх виробництва;
- засоби комунікації та зв'язку, інформаційні системи та технології управління (переважно